

Arrest

nr. 273 253 van 24 mei 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 25 maart 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 februari 2022 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van diens beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 28 maart 2022 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 28 april 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 9 mei 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 januari 2021 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 17 februari 2022 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.01.2021 werd ingediend en op data van 14.12.2021 en 20.12.2021 werd geactualiseerd door :

B. C., Y. (..) (R.R.: xxxxxxxxxx)

nationaliteit: Tunesië

geboren te Zeramdine op X

adres: (..)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op 16.10.2003 een eerste maal naar België komt. Op 04.11.2003 doet hij een aanvraag tot vestiging maar gebruikt hierbij echter een valse Franse identiteitskaart. Betrokkene wordt op 13.01.2004 overgebracht naar het gesloten centrum voor illegalen te Vottem waaruit hij op 20.02.2004 wordt vrijgesteld. Op 31.05.2005 doet hij een aanvraag op basis van artikel 9.3 maar deze wordt zonder voorwerp afgesloten op 08.11.2005 omwille van een negatieve woonstcontrole. Op 15.12.2005 wordt betrokkene opgesloten in de gevangenis (hij werd op 11.01.2006 veroordeeld tot zes maanden gevangenisstraf voor valsheid in geschrifte). Op 26.06.2006 wordt hij vanuit de gevangenis overgebracht naar het gesloten centrum voor illegalen te Merksplas waaruit hij op 13.10.2006 wordt vrijgesteld. Het administratief dossier bevat geen enkel bewijs meer van zijn aanwezigheid tot hij zich op 20.05.2019 aanmeldt bij de gemeente en in het bezit wordt gesteld van een aankomstverklaring met toegestaan verblijf tot 06.08.2019. Op 09.08.2019 doet hij een aanvraag gezinshereniging in functie van zijn Belgische zoon. Deze aanvraag wordt echter geweigerd op 20.01.2020. Betrokkene was in het bezit van een bijlage 35 tot 20.10.2020.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij de vader is van een Belgisch kind, namelijk B. C. J. Y. (..), geboren op 10.08.2001, waarmee hij een familieleven heeft waardoor een terugkeer naar Tunesië een schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM. Hij beroept zich in dit kader ook op zijn in België opgebouwde privéleven. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Betrokkene beroept zich in dit kader op het feit dat hij de vader is van een Belgisch kind. Betrokkene woont echter niet samen met zijn zoon, er is dus geen sprake van een gezinseenheid. Ter staving van zijn banden legt betrokkene één verklaring voor van zijn zoon en vijf bewijzen van geldoverschrijving voor een totaal bedrag van 220 euro in de periode van 21.11.2019 tot 09.12.2020. Echter, de band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). In casu worden er geen bijkomende elementen van afhankelijkheid aange-toond. Betrokkene woont niet samen met zijn zoon en legt slechts vijf betalingsbewijzen voor ten bedrage van 220 euro. Dit is echter niet voldoende om aan te tonen dat zijn zoon financieel afhankelijk van hem is. Integendeel, het overgeschreven bedrag is ruim onvoldoende om in de levensbehoeften van zijn zoon te voorzien. Bovendien stellen we vast dat betrokkene pas sinds 09.05.2019 terug naar België keerde en dus perfect in staat bleek gedurende langere tijd gescheiden te

leven van zijn zoon. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden geen bewijzen voorlegt. Betrokkene toont dus niet aan dat hij hier een netwerk van sociale banden opbouwde. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij in Tunesië nagenoeg niets of niemand meer zou hebben. Echter, uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij pas op 09.05.2019 naar België kwam met een geldig Frans Schengen visum. Dit vooronderstelt een zekere mate van stabiliteit in Tunesië aangezien de aflevering van dergelijke visa aan strenge voorwaarden verbonden is. Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 43 jaar in Tunesië en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Betrokkene beroept zich op zijn doorgedreven integratie als buitengewone omstandigheid omdat het in België opgebouwde verloren zou gaan bij een terugkeer naar Tunesië. Betrokkene toont dit echter niet aan. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied, wat geen onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert bovendien niet dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Verzoeker beperkt er zich toe te benadrukken dat hij tijdens zijn verblijf volledig is geïntegreerd en duurzaam lokaal is verankerd, zonder evenwel te verduidelijken waaruit een en ander dan precies moet blijken én te concretiseren op welke wijze zijn integratie hem dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag (RVV arrestnr. 228193 van 29.10.2019).

Betrokkene beroept zich nadrukkelijk op zijn elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheid en verwijst hierbij naar arresten nr. 118.953 van 30 april 2003 en nr. 135.090 van 21 september 2004 van de Raad van State. Echter, de elementen van verblijfsduur en integratie kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien ze behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat "omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend." (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat hij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen

op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Volledigheidshalve merken we op dat er geen sprake is van een lang verblijf in hoofde van betrokkene aangezien hij pas op 09.05.2019 naar België kwam met een geldig Frans Schengen visum en het administratief dossier geen enkel bewijs van aanwezigheid bevat in de periode van 13.10.2006 (vrijstelling uit het gesloten centrum) en 09.05.2019 (inreisstempel Frankrijk).

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij reeds jaren op het Belgische grondgebied zou verblijven, dat hij zich in deze periode volledig geïntegreerd zou hebben, dat hij hier een materieel en sociaal draagvlak opgebouwd zou hebben, dat hij Nederlandse lessen zou volgen, dat hij reeds behoorlijk Nederlands zou spreken, dat hij perfect Franstalig zou zijn, dat zijn talenkennis een absolute meerwaarde zou vormen, dat hij reeds tewerkgesteld was, dat hij zeer werkwillig zou zijn, dat hij dus niet ten laste zou vallen van de overheid mar volledig in zijn eigen levensonderhoud zou kunnen voorzien, dat al zijn socio-economische belangen zich in België zouden bevinden, dat hij hier een grote vrienden-en kennissenkring opgebouwd zou hebben, dat hij één inschrijvingsformulier Nederlandse taallessen dd. 27.01.2020 voorlegt evenals drie arbeidsovereenkomsten, een gelegenheidsformulier 2020 van de tuinbouwsector, één getuigenverklaring en enkele loonfiches) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

1.3. Eveneens op 17 februari 2022 wordt de verzoekende partij het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"[...]

De heer:

Naam, voornaam: B. C., Y. (..)

geboortedatum: [...]1973

geboorteplaats: Zeramdine

nationaliteit: Tunesië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven, binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"2.1. Eerste middel : Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950).

2.1.1.

Dat, ten gevolge van de aan verzoeker betekende beslissing, verzoeker niet in België kan verblijven en hij hierdoor van zijn Belgisch kind wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Dat conform artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt

op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

2.1.2.

Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Dat wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, vooreerst moet worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoeker heeft een Belgische zoon, met wie hij dagelijks contact heeft, zodat er aangenomen kan worden dat verzoeker een gezinsleven in België heeft.

Dat de bestreden beslissing opmerkt dat verzoeker en zijn zoon niet samenwonen en er slechts 5 betalingsbewijzen worden voorgelegd ten bedrage van 220 EUR, zodat de zoon niet financieel afhankelijk is van verzoeker.

Het feit dat verzoeker en zijn kind niet samenleven, doet niets af van de gezinsband die verzoeker heeft met zijn zoon.

Uit rechtspraak van het EHRM blijkt immers dat de band tussen een kind en zijn ouder ontstaat uit het feit van de geboorte zelf. De band tussen een ouder en een minderjarig kind zal slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden als verbroken kunnen worden beschouwd (EHRM, 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, §32; EHRM, 21 december 2011, Sen/Nederland, §28).

De natuurlijke gezinsband tussen ouder en kind wordt niet beëindigd door het feit dat de ouders (echt)scheiden met als gevolg dat het kind niet langer samenleeft met één van zijn ouders (EHRM, 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, §59). Het gezinsleven eindigt evenmin wanneer een kind in de pleegzorg wordt opgenomen (EHRM, 27 juni 1996, Johansen/Noorwegen, §52).

Dat, gelet op voorgaande rechtspraak, de bestreden beslissing dan ook onterecht opwerpt dat het feit dat verzoeker en zijn zoon niet samenwonen en de zoon niet financieel afhankelijk is van zijn vader er geen schending zou zijn van artikel 8 EVRM.

2.1.3.

Dat verzoeker dan ook wel degelijk een gezinsleven in België heeft met zijn Belgische zoon.

dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven.

In casu dient een eventuele schending van artikel 8 EVRM beoordeeld te worden aan de hand van het feit of er voor de overheid een positieve verplichting bestaat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangen-afweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen en meer bepaald het gegeven dat verzoeker wel degelijk een gezinsleven heeft met zijn zoon, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

Dat verweerder bovendien geen enkel afweging heeft gemaakt wat de impact van de bestreden beslissing zou zijn op het gezinsleven van verzoeker en zijn zoon en hieromtrent zelfs geen enkele motivering heeft gegeven.

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoeker en zijn zoon teweegbrengt.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

2.3.4.

Tenslotte werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoeker, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier geven er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen ervan rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoeker waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Aangezien de bestreden beslissingen het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoeker (en hierdoor ook zijn partner) erdoor ondergaan, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden."

2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

2.2.1. De Raad stelt op lezing van de motieven van de eerste bestreden beslissing vast dat de verwerende partij in hooforde oordeelt dat in casu geen sprake is van een beschermenswaardig gezins- of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Daarnaast, voor zover er toch een beschermenswaardig gezins- of privéleven voorligt, oordeelt de verwerende partij dat de verzoekende partij tijdelijk kan terugkeren naar het herkomstland om aldaar de nodige formaliteiten te vervullen om op reglementaire manier België binnen te komen.

Het waarborgen van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

2.2.3. De vreemdeling die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een familie- en gezinsleven/privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop hij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inacht-neming van de omstandigheden van de zaak. Enkel indien een beschermingswaardig gezins-/privéleven in België aannemelijk wordt gemaakt, moet de gemachtigde overgaan tot een belangenafweging.

2.2.4. De verzoekende partij wijst erop dat zij ouder is van een Belgisch kind en meent dat haar band met haar kind voldoende is om te vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

2.2.5. De Raad kan de verzoekende partij volgen waar zij stelt dat in beginsel vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band ontstaat die gelijkstaat met een gezinsleven en dat daartoe ook geen samenwoning is vereist, maar zij gaat er geheel aan voorbij dat haar Belgisch kind geen minderjarige meer is. Haar kind is immers geboren op 10 augustus 2001 en is dus sinds 10 augustus 2019 meerderjarig. Zoals de verwerende partij ook terecht doet, dient in dat geval rekening te worden gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) dat stelt dat, daar waar de gezinsband tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “*ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Het EHRM oordeelde dat het gegeven dat een meerderjarig kind samenwoont met een ouder, geen voldoende graad van afhankelijkheid vormt om te resulteren in het bestaan van een gezinsleven (zie EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. Van een beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders kan bijgevolg slechts worden gesproken indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt.

De verzoekende partij betwist de vaststelling van de verwerende partij niet dat zij niet samenwoont met haar meerderjarig kind. Verder heeft de verwerende partij ook rekening gehouden met het gegeven dat de verzoekende partij “*Ter staving van (...) (haar) banden (...) één verklaring (...) van (...) haar zoon en vijf bewijzen van geldoverschrijving voor een totaal bedrag van 220 euro in de periode van 21.11.2019 tot 09.12.2020*” heeft voorgelegd. Dienaangaande motiveert de verwerende partij: “*Betrokkene woont niet samen met zijn zoon en legt slechts vijf betalingsbewijzen voor ten bedrage van 220 euro. Dit is echter niet voldoende om aan te tonen dat zijn zoon financieel afhankelijk van hem is. Integendeel, het overgeschreven bedrag is ruim onvoldoende om in de levensbehoeften van zijn zoon te voorzien. Bovendien stellen we vast dat betrokkene pas sinds 09.05.2019 terug naar België keerde en dus perfect in staat bleek gedurende langere tijd gescheiden te leven van zijn zoon.*” De Raad acht deze beoordeling geenszins kennelijk onredelijk. Inderdaad blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij – nadat een laatste effectief spoor van haar aanwezigheid in België op 13 oktober 2006 werd vastgesteld – pas opnieuw opdook in België op 9 mei 2019. De verzoekende partij heeft dan op een periode van een jaar enkele geldstortingen van zeer beperkte bedragen overgemaakt aan haar op dat moment al meerderjarige zoon. Gelet op dergelijke beperkte bedragen, bovendien verspreid over een periode van een jaar, kan de verzoekende partij bezwaarlijk voorhouden dat haar zoon financieel afhankelijk is van haar. De verklaring van haar zoon doet aan deze vaststelling niets af. Nu de verzoekende partij niet samenwoont met haar meerderjarige zoon, zij bovendien pas opnieuw sinds 9 mei 2019 naar België terugkeerde en er voorafgaand hieraan niet blijkt dat zij intense banden onderhield met haar zoon, alsook

de vaststelling dat het minieme geldbedrag dat de verzoekende partij heeft overgemaakt aan haar zoon geenszins aantoonst dat haar zoon financieel afhankelijk is van haar, is het geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij oordeelt dat in casu geen beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM voorligt. De banden die de verzoekende partij heeft met haar zoon zijn normale affectieve banden die niet verhinderen dat de verzoekende partij terugkeert naar het herkomstland. Deze banden kunnen ook worden onderhouden vanop afstand via moderne communicatiemiddelen of korte bezoeken.

2.2.6. Wat betreft het aangehaalde privéleven heeft de verwerende partij er – voor zover de verzoekende partij haar band met haar zoon onder een privéleven catalogeert – op gewezen dat er geen bijzondere afhankelijkheidsbanden zijn aangetoond en voorts overwogen als volgt:

“We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden geen bewijzen voorlegt. Betrokkene toont dus niet aan dat hij hier een netwerk van sociale banden opbouwde. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).”

De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat zij in België een sociaal leven heeft opgebouwd dat een zodanige intensiteit heeft dat een verbreking van dit sociaal leven zou moeten worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. De Raad benadrukt dat de bescherming van het recht op privéleven in de zin van voormeld artikel zich pas opdringt wanneer een vreemdeling verregaande en sterke banden heeft opgebouwd in het gastland die gedurende een langere periode worden bestendigd zodanig dat deze vreemdeling op duurzame wijze lokaal verankerd is in de samenleving van het gastland. Dit blijkt in casu niet. Verzoekende partij is blijkens het administratief dossier pas opnieuw in mei 2019 naar België gekomen toen zij reeds 46 jaar oud was. Bovendien is zij nooit toegelaten tot verblijf. Zij blijkt ook slechts kort te zijn tewerkgesteld en deze tewerkstelling kon bovendien enkel plaatsvinden in afwachting van de behandeling van haar aanvraag. Verder blijkt uit de stukken die zij heeft voorgelegd bij de aanvraag evenmin dat zij in België diepgaande sociale banden heeft ontwikkeld dervijze dat gewag zou kunnen worden gemaakt van een beschermenswaardig privéleven in België. De beoordeling door de verwerende partij dat in de eerste plaats niet blijkt dat de verzoekende partij gewag kan maken van persoonlijke, sociale en economische banden die zodanig hecht zijn dat dienstig kan worden verwezen naar artikel 8 van het EVRM, is in het licht van de omstandigheden die de zaak van de verzoekende partij kenmerken geenszins incorrect of kennelijk onredelijk.

2.2.7. Voorts, voor zover toch zou moeten worden aangenomen dat er sprake is van een beschermenswaardige gezinsrelatie of privéleven in de zin van artikel 8 EVRM, quod non, heeft de verwerende partij er ook op gewezen dat de tijdelijke scheiding ter vervulling van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen het gezins- en privéleven niet verstoort in de mate dat er sprake is van een schending van voormeld verdragsartikel.

Er moet worden opgemerkt dat artikel 8 van het EVRM en de vereiste belangenafweging in de ontvankelijkheidsfase van een procedure op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet voornamelijk een rol spelen in het beantwoorden van de vraag of een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag in te dienen in een concreet geval een schending van voormeld verdragsartikel oplevert. Wanneer dit het geval is, dan zal er sprake zijn van een buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij een tijdelijke verwijdering naar

het land van herkomst. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

Wat betreft de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om daar een verblijfsaanvraag in te dienen, stelt het EHRM dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Het confronteren van de overheden van een gastland met een gezins- of privéleven als een *fait accompli* houdt niet in dat die overheden, als gevolg daarvan, verplicht zijn om de vreemdeling toe te laten zich te vestigen in het land (cf. EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 103). De Raad merkt op dat Staten het recht hebben om te eisen dat vreemdelingen die op hun grondgebied wensen te verblijven hun aanvraag indienen in het buitenland. Zij zijn dan ook niet verplicht om vreemdelingen toe te staan op hun grondgebied te verblijven in afwachting van de uitkomst van hun migratieprocedure (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 101). Bovendien toont de verzoekende partij niet aan dat zij voor een tijdelijke periode haar gezins- of privéleven niet zou kunnen onderhouden door gebruik te maken van de moderne communicatiemiddelen of bezoeken door haar zoon of haar eventueel sociaal netwerk.

2.3. De verzoekende partij maakt geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

2.4. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“2.2. Tweede middel : schending van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 en schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurs-handelingen. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, nl. schending van de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Dat de bestreden beslissing onterecht stelt dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid zouden vormen waarom verzoeker de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, nl. de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat verweerder echter weigert rekening te houden met de vaststelling dat verzoeker reeds lange tijd in België verblijft en hierdoor uiteraard volledig geïntegreerd is.

Dat de bestreden beslissing hiermee geen rekening heeft gehouden, noch enige motivering geeft waarom deze jarenlange periode van verblijf verzoeker niet verhindert een aanvraag 9bis Vw. in te dienen in het land van herkomst.

Dat derhalve de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en verweerder de zorgvuldigheids-plicht schendt.

Dat immers verweerder geenszins heeft rekening gehouden met alle elementen en onvoldoende voorafgaand onderzoek heeft verricht alvorens een beslissing te nemen.

Dat de bestreden beslissing verder stelt dat de elementen met betrekking tot lang verblijf en integratie, met name dat verzoeker

- reeds jaren op het Belgische grondgebied verblijft*
- volledig geïntegreerd is*
- een materieel en sociaal draagvlak heeft opgebouwd*
- Nederlands spreekt en perfect Franstalig is*

- tewerkgesteld was en ten eerste werkwilgig is en voorheen ook effectief gewerkt heeft, zodat verzoeker in zijn eigen onderhoud zal kunnen voorzien
- al zijn socio-economische belangen in België heeft
- over een grote vrienden- en kennissenkring beschikt

niet als buitengewone omstandigheden kunnen aanvaard worden, aangezien deze elementen zouden behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en in deze fase niet worden behandeld.

Dat de bestreden beslissing hiermee ingaat tegen rechtspraak van de Raad van State, die reeds heeft geoordeeld dat de elementen van integratie wel degelijk van belang kunnen zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag.

Dat in een arrest nr. 118.953 van 30 april 2003 de Raad van State reeds oordeelde dat elementen van integratie niet altijd zonder belang zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag.

Dat de bestreden beslissing daarom niet zonder meer kan stellen dat deze elementen van integratie niet in rekening zouden kunnen worden gebracht, gelet op het feit dat verzoeker de absolute noodzaak voelde om in België te blijven, gelet op zijn voorbeeldige integratie en het feit dat hij de vader is van een Belgisch kind.

Dat in een ander arrest nr. 135.090 van 21 september 2004 de Raad van State ook heeft geoordeeld: "[...] Overwegende dat de "uitzonderlijke" omstandigheden geïntegreerd door het voornoemd artikel 9, alinea 3, van de wet van 15 december 1980 geen omstandigheden van overmacht zijn, maar het volstaat dat de betrokkenen aantoont dat hem bijzonder moeilijk is om terug te keren om de geïntegreerde machtiging aan te vragen in zijn land van herkomst of in een land waar hij gemachtigd is tot verblijf; dat het uitzonderlijke karakter van de aangehaalde omstandigheden door de vreemdeling moet worden onderzocht door de overheid in ieder specifiek geval dat, meer in het bijzonder, het toekomt aan de tegenpartij: die hierin over een zeer ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt, om de redenen aan te geven waarom zij van oordeel is dat de aangevoerde elementen door de eiser ten titel van uitzonderlijke omstandigheden geen omstandigheid uitmaken die een terugkeer naar zijn land onmogelijk of bijzonder moeilijk zouden maken om er, bij de Belgische diplomatieke overheden, de machtiging tot verblijf te halen; Overwegende dat door er zich toe te beperken te stellen, in de bestreden beslissing, dat de diverse handelingen van integratie naar voren gebracht door de eiser geen uitzonderlijke omstandigheid uitmaken, ... "gezien niets de betrokkenen ervan verhindert om zich te voegen naar de vigerende wetgeving betreffende de toegang, het verblijf en de vestiging op het Belgisch grondgebied, te weten: de vereiste machtigingen bij de bevoegde diplomatieke overheden voor de plaats van verblijf te halen", beantwoordt de tegenpartij niet aan de vereiste van adequate motivering, dat haar beslissing namelijk op geen enkele wijze uiteenzet waarom de motieven ingeroepen door de eiser bij zijn aanvraag geen uitzonderlijke omstandigheden zouden uitmaken in de zin van het artikel 9, alinea 3, van de wet; dat aldus, de tegenpartij helemaal niet in aanmerking heeft genomen de omstandigheden betreffende de eiser en gedetailleerd in de bijkomende stukken bij zijn aanvraag, in het bijzonder de noodzaak van zijn aanwezigheid in België omwille van de kalender van schoolanimaties die reeds werden vastgelegd voor het jaar 2004-2005, van de interactieve tentoonstelling "Si j'étais un africain de l'Ouest": geprogrammeerd voor de maand januari 2005, van het project 'Multi-Cité2004' van de stad Namen in oktober, waaraan de VZW AFRONAM deelneemt waarvan hij de voorzitter is, of nog de opleidingen en lessen waarvoor de eiser zich heeft ingeschreven voor de maanden september en oktober 2004; Dat indien het waar is dat het feit van goed geïntegreerd in België op zich geen hindernis is om terug te keren naar zijn land om de machtiging tot verblijf te vragen, kan de verplichting om dergelijke activiteiten van algemeen belang te verbreken of engagementen te verbreken die reeds zijn genomen ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld, een uitzonderlijke omstandigheid uitmaken in de zin van het artikel 9, alinea 3 voornoemd; Dat hieruit volgt dat de motieven die formeel werden uitgedrukt in de bestreden beslissing niet voldoen aan de verplichting om te motiveren zoals voorgeschreven door de wet; dat in dat opzicht het middel van het verzoekschrift ernstig is; [...] "(vrije vertaling van arrest RvS nr. 135.090 van 21 september 2004).

Dat de bestreden beslissing voor verzoeker niet heeft gemotiveerd waarom de elementen van integratie geen uitzonderlijke omstandigheden kunnen uitmaken, zodat de bestreden beslissing moet worden gesanctioneerd zoals dit is gebeurd in het hierboven aangehaalde arrest van de Raad van State.

Dat trouwens geen enkele garantie kan worden gegeven aan verzoeker dat de terugkeer slechts tijdelijk zou zijn, omdat de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele verplichting heeft om bij een onderzoek ten gronde van de regularisatieaanvraag effectief een machtiging tot verblijf af te leveren wanneer deze aanvraag wordt ingediend in het land van herkomst.

Dat het bovendien onredelijk is te stellen dat met het feit dat verzoeker een Belgisch kind heeft geen rekening moet worden gehouden, omdat verzoeker niet samenwoont met zijn zoon en zijn zoon niet financieel afhankelijk van hem is.

Dat de bestreden beslissing dan ook op een onredelijke wijze werd genomen en een kennelijke gebrekkige motivering inhoudt, zodat er sprake is van een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en een schending van het redelijkheidsbeginsel.”

2.5. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft gesteld, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de eerste bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Uit deze motivering blijkt duidelijk dat werd ingegaan op alle door de verzoekende partij als buitengewone omstandigheden aangehaalde elementen en werd gemotiveerd waarom deze niet worden aanvaard. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de eerste bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de eerste bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorg-vuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.7. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.8. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of zijn aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend vanuit het land van oorsprong niet werden aanvaard of bewezen.

2.9. De Raad stelt vooreerst vast dat, waar de verzoekende partij de door haar aangehaalde redenen waarom zij de aanvraag niet in het buitenland zou kunnen indienen herhaalt, zij daarmee geen afbreuk doet aan de concrete motieven van de eerste bestreden beslissing waaruit – in tegenstelling tot wat zij voorhoudt – wel degelijk blijkt waarom de verwerende partij de aangehaalde elementen niet aanvaardt als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de aangehaalde argumenten van integratie en verblijf heeft de verwerende partij overwogen als volgt: *“Betrokkene beroept zich nadrukkelijk op zijn elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheid en verwijst hierbij naar arresten nr. 118.953 van 30 april 2003 en nr. 135.090 van 21 september 2004 van de Raad van State. Echter, de elementen van verblijfsduur en integratie kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien ze behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen,*

de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigings-wereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat hij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Volledigheidshalve merken we op dat er geen sprake is van een lang verblijf in hoofde van betrokkene aangezien hij pas op 09.05.2019 naar België kwam met een geldig Frans Schengen visum en het administratief dossier geen enkel bewijs van aanwezigheid bevat in de periode van 13.10.2006 (vrijstelling uit het gesloten centrum) en 09.05.2019 (inreisstempel Frankrijk).

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij reeds jaren op het Belgische grondgebied zou verblijven, dat hij zich in deze periode volledig geïntegreerd zou hebben, dat hij hier een materieel en sociaal draagvlak opgebouwd zou hebben, dat hij Nederlandse lessen zou volgen, dat hij reeds behoorlijk Nederlands zou spreken, dat hij perfect Franstalig zou zijn, dat zijn talenkennis een absolute meerwaarde zou vormen, dat hij reeds tewerkgesteld was, dat hij zeer werkwillig zou zijn, dat hij dus niet ten laste zou vallen van de overheid mar volledig in zijn eigen levensonderhoud zou kunnen voorzien, dat al zijn socio-economische belangen zich in België zouden bevinden, dat hij hier een grote vrienden-en kennissenkring opgebouwd zou hebben, dat hij één inschrijvingsformulier Nederlandse taallessen dd. 27.01.2020 voorlegt evenals drie arbeidsovereenkomsten, een gelegenheidsformulier 2020 van de tuinbouwsector, één getuigenverklaring en enkele loonfiches) kunnen niet als buiten-gewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). “

Zoals duidelijk blijkt heeft de verwerende partij zich niet louter beperkt tot de vaststelling dat de aangehaalde elementen van verblijf en integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag, maar heeft zij er verder ook op gewezen dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, “namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld.” In casu stelt de verwerende partij echter vast dat er geen sprake is van een lang verblijf nu de verzoekende partij pas op 9 mei 2019 naar België kwam met een geldig Frans Schengenvisum en er voorts geen spoor is van aanwezigheid in België van 13 oktober 2006 tot 9 mei 2019. De Raad ziet samen met de verwerende partij hoegenaamd niet in waarom een verblijf van dergelijke duur in België de verzoekende partij zou verhinderen de aanvraag in te dienen in het herkomstland alwaar zij het overgrote deel van haar leven heeft gewoond. Door te blijven hameren op haar verblijf en integratie in België slaagt de verzoekende partij er hoege-naamd niet in om afbreuk te doen aan de bevinding van de verwerende partij dat deze elementen geen buitengewone omstandigheden zijn die verhinderen dat de aanvraag wordt ingediend in het herkomst-land nu zij behoren tot de gegrondheidsfase. De subjectieve overtuiging van de verzoekende partij dat deze elementen haar wel verhinderen de aanvraag in te dienen in het herkomstland, kan niet in andere zin doen besluiten. De Raad wijst er nogmaals op dat de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die worden aangehaald om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het verblijf van de verzoekende partij in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Pas indien de verwerende partij van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal zij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij zij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie. De stelling van de verwerende partij dat de door de verzoekende partij aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen worden weerhouden is bovendien in overeenstemming met de vaste recht-spraak van de Raad van State. Dit rechtscollège stelde immers “dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De verzoekende partij maakt met haar betoog geenszins aannemelijk waarom de elementen van integratie en verblijf haar wel zouden verhinderen de aanvraag in het herkomstland in te dienen.

De Raad moet verder vaststellen dat de feiten die aan de basis liggen van het door de verzoekende partij geciteerde arrest van de Raad van State uitzonderlijk zijn. De Raad van State heeft in het arrest immers bevestigd dat het feit goed geïntegreerd te zijn in België op zich geen hindernis is om terug te keren naar het land van herkomst om de machtiging tot verblijf te vragen, maar moet in die zaak vaststellen dat de betrokken aanvrager activiteiten van algemeen belang kon voorleggen. Volgens de Raad van State is de verplichting om dergelijke activiteiten van algemeen belang te verbreken of engagementen te verbreken die reeds zijn aangegaan met publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld, wel een uitzonderlijke omstandigheid in de zin van – toenmalig – artikel 9, alinea 3 van de vreemdelingenwet. In casu is van dergelijke activiteiten van algemeen belang, die zouden moeten worden geschrapt in de periode dat de verzoekende partij in het buitenland haar aanvraag om verblijfsmachtiging indient, geen sprake, minstens toont de verzoekende partij niet aan dat zij het verbreken van verplichtingen van algemeen belang of engagementen die reeds waren aangegaan met publieke overheden of andere partners in haar aanvraag had opgeworpen als buiten-gewone omstandigheid. Een gebrekkige motivering neemt de Raad niet aan nu, uit een basisarrest van de Raad van State blijkt dat in principe elementen van integratie geen buitengewone omstandigheden uitmaken, aangezien deze tot de gegrondheid van de aanvraag behoren en bijgevolg in de ontvankelijkheidsfase niet worden behandeld (RvS 9 december 2009, nr. 198.769) (zie hoger). De Raad merkt ook op dat het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post, geenszins impliceert dat zijn of haar banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan.

Bovendien wijst de Raad erop dat de verwerende partij betreffende de integratie eveneens heeft gemotiveerd dat de verplichting om een aanvraag in te dienen in het herkomstland enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel is en dat de verzoekende partij betreffende haar netwerk van sociale belangen onvoldoende aantoonde dat haar belangen van die orde zouden zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 van het EVRM zou betekenen. De verwerende partij heeft zich aldus, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, niet beperkt tot de stelling dat de elementen van integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag, doch ook gemotiveerd waarom in casu de integratie en het privéleven niet leiden tot het vaststellen van de aanwezigheid van een buitengewone omstandigheid. Het loutere feit dat de verzoekende partij er niet van kan uitgaan dat haar ook effectief een verblijfsmachtiging zal worden afgegeven, doet geen afbreuk aan de overwegingen van de verwerende partij waarom de door haar aangehaalde elementen een terugkeer naar het herkomstland niet bijzonder moeilijk maken. Het komt voorts aan de verzoekende partij toe om in haar aanvraag in het buitenland duidelijk aan te geven welke argumenten volgens haar de afgifte van een verblijfsmachtiging verantwoorden. Indien de verwerende partij zou beslissen dat deze argumenten geen grond zijn voor de afgifte van een verblijfsmachtiging dan staat het de verzoekende partij vrij daartegen beroep aan te tekenen.

De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij op foutieve of kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat zij betreffende haar netwerk van sociale belangen onvoldoende aantoonde dat haar belangen van die orde zouden zijn dat een terugkeer een schending van artikel 8 van het EVRM zou betekenen.

Ook waar de verzoekende partij nog verwijst naar de band met haar meerderjarig kind, volstaat het te verwijzen naar de bespreking dienaangaande van het eerste middel.

2.10. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.11. In een derde middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“2.3. Derde middel : schending van de artikel 74/13 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen

2.3.1.

Dat de bestreden beslissing gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten binnen een termijn van 30 dagen met als motivering een verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° Vw., nl. dat verzoeker niet in het bezit zou zijn van een geldig visum.

Voor het overige wordt geen enkele motivering gegeven.

De bestreden beslissing somt de motieven op waarom het verblijf wordt geweigerd, maar laat na dit grondig te doen voor het bevel om het grondgebied te verlaten, zodat er sprake is van een schending van de motiveringsplicht en een schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS, 14 juli 2008, nr. 185.388; RvSn 20 september 2011, nr. 215.206; RvS, 5 december 2011, nr. 216.669).

In casu heeft verweerder geen enkele motivering gegeven waarom hij geen toepassing heeft gemaakt van artikel 74/13 Vw., temeer daar verzoeker een Belgisch kind heeft.

Verweerder heeft zich echter beperkt tot een loutere standaardmotivering.

De motivering is niet afdoende als het gaat om vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (D. VAN HEULE, "De motiveringsplicht en Vreemdelingenwet", T.V.V.R. 1993, 67).

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook onvoldoende gemotiveerd is en een schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de motiveringsplicht.

2.3.2.

Dat overeenkomstig artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG de staten verplicht zijn om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw. :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Dat in casu verweerder het bevel om het grondgebied te verlaten enkel gemotiveerd heeft op basis van het feit dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum.

Dat hieruit dan ook niet blijkt of verweerder rekening heeft gehouden met bepalingen van artikel 74/13 Vw. bij het afleveren van dit bevel, temeer daar verweerder genoegzaam op de hoogte is van het feit dat verzoeker een Belgisch kind heeft waarmee hij een gezin vormt.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook een schending inhoudt van artikel 74/13 Vw. En dient vernietigd te worden."

2.12. De Raad stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen (cf. RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

2.13. De Richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van een richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens

HvJ 3 december 1992, C-140/91, C141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Te dezen toont de verzoekende partij dit evenwel niet aan. Zij betwist niet dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een correcte omzetting vormt van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In zoverre de verzoekende partij met haar betoog zou menen dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een uitdrukkelijke motiveringsplicht inhoudt, kan zij niet worden gevolgd. Dit wetsartikel bepaalt enkel dat rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling doch houdt geen uitdrukkelijke motiveringsplicht in (cf. RvS 10 oktober 2018, nr. 242.591).

Zoals duidelijk blijkt werd het bestreden bevel afgeleverd nadat de verwerende partij de verblijfsaan-vraag van verzoekende partij heeft beoordeeld en heeft vastgesteld dat de daarin aangevoerde elementen geen buitengewone omstandigheden zijn die de verzoekende partij verhinderen terug te keren naar het herkomstland. Daarbij werd het gegeven dat de verzoekende partij een Belgisch meerderjarig kind heeft besproken. De verzoekende partij die meerderjarig is en voorts geen gewag heeft gemaakt van minderjarige kinderen in België, toont geenszins aan dat de verwerende partij de elementen opgesomd in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet heeft veronachtzaamd. Verder ziet de Raad niet in waarom de verwerende partij nogmaals de motieven zoals weergegeven in de eerste bestreden beslissing zou moeten herhalen in de tweede bestreden beslissing.

2.14. Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER